

Čís. 15904.

Majetkovým vkladem ve smyslu čl. 250 obch. zák. může být i závazek tichého společníka za poměrnou část úvěru poskytnutého majiteli obchodní živnosti. Závazek ten se v poměru společníků vztahuje též na případ, kdy lze z poskytnutého úvěru žalovati jen z důvodu kondikce.

(Rozh. ze dne 10. března 1937, Rv I 1069/35.)

Žalující banka (úvěrní společenstvo s r. o.) poskytovala veřejné obchodní společnosti firmě N. a spol. úvěr, který do roku 1929 dosáhl výše 1,689.430 Kč. Žalovaný se stal podle smlouvy ze dne 1. prosince 1925 tichým společníkem uvedené firmy, zúčastněným 45% na jejím zisku a ztrátě; mimo to se zavázal zúčastniti se na poradách a konferencích firmy a převzal ručení za úvěr, jež žalující banka firmě N. a spol. před vstupem žalovaného do firmy již poskytla a po jeho vstoupení poskytne. Proti žalobě na zaplacení částky 667.813 Kč 65 h s přísl., podané na něho jako na tichého společníka, namítal žalovaný mimo jiné též to, že smlouva o tiché společnosti je neplatná, ježto nepřinesl do firmy majetkového vkladu, takže nevznikl pro něho žádný závazek z důvodu tichého společenství, a dále že zápůjčka, na základě níž byl úvěr firmě N. a spol. poskytnut, byla nicotná, ježto firma ta nebyla členkou žalujícího společenstva, takže se žalobkyně musela na uvedené firmě domáhati zaplacení zapůjčených peněz z bezdůvodného obohacení. O b a n i ž š í s o u d y zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu, aby dále o věci jednal a znova rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud mylně posoudil věc po právní stránce, když žalobu zamítl pro neplatnost společenské smlouvy ze dne 1. prosince 1925. Podle názoru odvolacího soudu je řečená smlouva neplatná proto, že žalovaný nepřinesl do společnosti majetkový vklad ve smyslu čl. 250 obch. zák. Nehledíc k tomu, zda jest účast na poradách a konferencích pokládati za takové plnění pracovní, jehož hodnota by byla číselně určitelná a které by bylo možno pokládati za majetkový vklad, jest závazek žalovaného převzatý podle odst. 2 čl. 4 společenské smlouvy do výše 45% za úvěr, poskytnutý žalobkyní veřejné obchodní společnosti N. a spol., platným majetkovým vkladem ve smyslu čl. 250 obch. zák. Nezáleží na tom, byla-li smlouva o zápůjčce uzavřena mezi žalobkyní a firmou N. a spol. platná a je-li proto platný i směnečný závazek, převzatý žalovaným k zajištění této zápůjčky. V právním poměru mezi žalovaným a firmou N. a spol. trvá závazek žalovaného, stanovený v druhém odst. čl. 4 smlouvy za poměrnou část úvěru poskytnutého žalobkyní firmě N. a spol. a vztahuje se na závazek firmy vyvěrající z tohoto úvěrového poměru, i když závazek ten platí pouze na základě právního

titulu bezdůvodného obohacení. Vyplývá to i z ustanovení prvního odst. čl. 4 smlouvy, podle něhož se částka, poskytnutá na základě tohoto úvěru, pokládá za majetkový vklad společníků. Nelze proto žalobu zamítnouti z důvodů, na nichž se zakládá rozsudek odvolacího soudu, a poněvadž nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem má v zá-pětí vadu řízení podle č. 2 § 503 c. ř. s., ježto odvolací soud, vycházející z mylného právního stanoviska, neprovedl řízení co do sporných skutkových okolností, bylo napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti podle § 510 c. ř. s. odvolacímu soudu k doplnění řízení a novému rozhodnutí.

Čís. 15905.

Třebas hlavní dlužník uznal po projití promlčecí lhůty svůj dluh, může rukojmí, pokud také on tak neučinil, namítnouti věřiteli s úspěchem promlčení pohledávky.

(Rozh. ze dne 10. března 1937, Rv I 1080/35.)

Žalovaná se žalobkyni zaručila za jejího zaměstnance Josefa R-a pro případ, že by se po odchodu ze služeb u žalobkyně objevilo na jeho účtě debetní saldo. Opírajíc se o tento závazek žalované, domáhá se žalobkyně na ní zaplacení zažalované částky. Proti žalobě namítla žalovaná mimo jiné promlčení zažalované pohledávky. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Rukojemský závazek má povahu podpůrnou, takže, dokud nezanikla pohledávka proti hlavnímu dlužníkovi, trvá i závazek rukojmího. Pro trvání tohoto závazku není rozhodující, aby se uznání pohledávky hlavním dlužníkem stalo za promlčecí lhůty. Stačí, jako je tomu v souzeném případě, že hlavní dlužník pohledávku uznal, třebaš po uplynutí promlčecí lhůty.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Josef R. výslovně uznal vůči žalobkyni svůj dluh po uplynutí tříleté promlčecí lhůty, nečinil žádných námitek proti jeho výši a byly mu povoleny splátky, jež však nedodržel. Své tvrzení, že i žalovaná uznala pohledávku, žalobkyně neprokázala. Vykládá-li se její záruční prohlášení, jež nesmí býti ve smyslu § 1353 obč. zák. rozšiřováno dále, než jak se rukojmí výslovně prohlásil, ve smyslu vykládacích pravidel § 914 obč. zák., jest dospěti k závěru, že se její záruka za Josefa R. vztahuje jen na dobu, po kterou stíhal Josefa R. jako hlavního dlužníka jeho závazek a po kterou mohla žalobkyně naň dokročiti, to jest, pokud byl cestou soudní vymahatelný. Rukojemství slouží zajištění splnění dluhu jiného (§ 1346 obč. zák.). Nebyl-li však nárok žalobkyně, podléhající tříletému promlčení, v této době uplatněn, pomínulo žalobní právo promlčením vůbec, a pomínulo i vůči rukojmímému a zaniklo toto rukojemství.